

עין משפט
גד מצוה

עא:

הניחא לרצ אלא צר אהצב דאמר צעל מיפר אלא לרצ הונא כו' פירוש משום עיניו נפש הוא דאינו מיפר הא דקאמר רבי יוסי אין אלו נדרי עיניו נפש לא שלא יוכל הצעל להפר אלא שאינו מיפר משום נדרי עיניו נפש אלא מיפר הוא משום דברים שציו לצינה והתם מפרש דנ"מ דאי מיפר משום עיניו נפש מיפר צין לענמו צין לאחרים אץ צהם עיניו נפש לענמו מיפר לא לאחרים לא מיפר ופרין הניחא לרצ אלא צר אהצב דאמר צעל מיפר כן נמאל כספר ישן וכן איתא צנדרים (דף פא.)^א ולא כספרים שכתב להפך ופליגי רצ אלא צר אהצב ורצ הונא אליבא דר' יוסי דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש אס מיפר משום דברים שציו לצינה דרצ אלא צר אהצב אמר מיפר דרחייה וקישוט הוו דברים שציו לצינה ורצ הונא לא חשיב להו דברים שציו לצינה שלא מניינו שזעל כו' ולא גרסינן הצ"ע

צדכרים שציו לצינה פירוש בקישוט המסיר את השער הניחא למאן דאמר כו' דא"כ הוה משמע דפליגי אס צעל מיפר צדכרים שציו לצינה אס לאו וליחא דלא נחלק אדם מעולם על כך שלא יפר צעל דברים שציו לצינה צדכייחא היא צריס פ' בתרא דנדרים (דף עט:) דמיפר ומפיק לה מדכתיב צין איש לאשתו צין אצ לצמו מלמד שהצעל מיפר דברים שציו לצינה והכא נמי מסיק דתלננהו לקישוטיה בתשמיש המטה ותשמיש המטה הוי דברים שציו לצינה כדמוכח (צשמעתא) (דף טז):

בגון דתלנינהו אקישוטיה בתשמיש המטה. ואס תאמר ואמאי לא מוקי לה דתלנינהו צאיסור פירות שצטולם ולא יוכל להקשות ותתקשט ותאסר אי לציט שמאי כו' וגרלא לרצנא"ל משום דלכתי הוה קשה ליה דתתקשט ומיאסר לא יהודה יוס א': **ולא** תתקשט ולא תיאסר. פירוש והיכי מצי מיפר אצל לא פריך אמאי יוציא ויתן כתובה הואיל ויכולה לסבול שלא תתקשט דא"כ לרצ נמי תיקשי: **ותתקשט ותיאסר אי אב"ש בו'**. דצטלמא עד השתא דס"ד שיש עיניו בקישוט ולא תלנהו צתשמיש יוציא לאלתר ויתן כתובה שאין לה להמתין כלל ולמנוע מקישוט: **אבל** הכא דנדרה אייהו בו' וא"ת וימתין שמא ימלא פתח להקמתו דנשאלים על ההקס כדאמר' צשיליה נערה המאורסה (מדרי' דף עט.) ואומר ר"י דאין נשאלין על ההקס אלא ציוס שמעו שאמר לה קיים ליכי אצל אס עצר יוס שמעו שאינו יכול להפר מחמת שהחריס ליה אינו יכול לשאלו עוד ואפילו אס תמלא לומר

המדיר פרק שביעי כתובות

צבגדי צבעונים. גנאי וציון הוה לה ומתגנה עליו: **הכא צמאי עסקין**. קישוט דמתני' דהכא: **צדכרים שציו לצינה**. סס המסיר את השער: **צעפר פיר**. צעפר חור שהוא גדל סס כלומר צדצר שהוא רגיל צו צקי הוה להשמר שאינו מציקו: **פיר**. כמו פירא דכוורי

(לקמן דף עט.) גומא': **אלא הכא צמאי עסקין דתלנינהו לקישוטיה צתשמיש**. ומשום הכי מצי מיפר דללמא מתקשטת ומיתסרלא הנאת תשמישו עליה: **כופס ומשמשו**. שאינה יכולה לאסור עצמה עליו אצל יכולה לאוסרו עליה שתהא היא מודרת ולא הוה כגון הנאת תשמישו עליה דלריך הוה להפר שלא יאכילנה דצר האסור לה: ולא **תקשט** ולא **תאסר**. לר' יוסי כיון דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש היאך יכול להפר ואי משום דתלנינהו צתשמיש לא תתקשט ולא תיאסר: א"כ קרו לה **מנוולת**. וכי מצוו מקשטא אישתכח דנדר זה אוסרה עליו לפיכך יכול להפר משום דברים שציו לצינה: **ותקשט ותאסר אי לציט שמאי**. אמאי יוציא לאלתר ויתן כתובה ותתקשט ותאסר והוה ליה כמדיר את אשתו מתשמיש שמאי שתי שבתות ולציט הלל שבת אחת: **הני מילי**. שיש לו זמן שמא ימצא פתח לנדרו היכא דלדרה אייהו: **אצל היכא דנדרה אייה ואישויק**. ולא היפר אינה יכולה לגור אצלו כלל ואפי' עד שתאסר ע"י קישוט דסצרה מיסנא סני לי: **וכמה קצצה**. כלומר אס נתן קצצה עד כמה לא כייפינן ליה להוציא: **נהניס מריח קשועיה**. שנתקשטה לפני הנדר: **בתני' כשנן צעיר אחרת**. דרך צתס ללכת אללס צרגלים: **רגל אחר**. מציא מוקמא אנפשה שלשה לא מציא מוקמא. וצגמרא פריך הא שניס מאי: **שזעל צפניה**. צגמ"ט מפרש: **תחמס דצר אחר**. צגמרא"ט מפרש: **שסאמרי לפלוני**. צגמרא"ט מפרש: **שסאא ממלאה ומערה**. צגמרא"ט

מפרש: **גב' סיפא**. דקתני שלשה יוציא הא שניס יקיים אחאן לכהנת: **רדופס**. לילך לציט אצינה תמיד שניס יוציא שאינה רדופה שניס יקיים: **דכתיב** לא גרסי': **אישי**. לשון אישות ונישואין: **ככלה צצית חמסי**. שכבר ניסת וגם לצבה צצעלה ואינה צושה הימנו: איכא

כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה יאו הייתי בעיניו כמוצאת שלום אמר רבי יוחנן ככלה שנמצאת שלמה בבית חמיה ורדופה לילך ולהגיד שבחה בבית אביה ^זהיה ביום ההוא נאום ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי אמר רבי יוחנן ככלה בבית חמיה ולא ככלה בבית אביה: המדיר את אשתו וכו': בשלמא לבית המשתה איכא

צבגדי צבעונים. גנאי וציון הוה לה ומתגנה עליו: **הכא צמאי עסקין**. קישוט דמתני' דהכא: **צדכרים שציו לצינה**. סס המסיר את השער: **צעפר פיר**. צעפר חור שהוא גדל סס כלומר צדצר שהוא רגיל צו צקי הוה להשמר שאינו מציקו: **פיר**. כמו פירא דכוורי (לקמן דף עט.) גומא': **אלא הכא צמאי עסקין דתלנינהו לקישוטיה צתשמיש**. ומשום הכי מצי מיפר דללמא מתקשטת ומיתסרלא הנאת תשמישו עליה: **כופס ומשמשו**. שאינה יכולה לאסור עצמה עליו אצל יכולה לאוסרו עליה שתהא היא מודרת ולא הוה כגון הנאת תשמישו עליה דלריך הוה להפר שלא יאכילנה דצר האסור לה: ולא **תקשט** ולא **תאסר**. לר' יוסי כיון דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש היאך יכול להפר ואי משום דתלנינהו צתשמיש לא תתקשט ולא תיאסר: א"כ קרו לה **מנוולת**. וכי מצוו מקשטא אישתכח דנדר זה אוסרה עליו לפיכך יכול להפר משום דברים שציו לצינה: **ותקשט ותאסר אי לציט שמאי**. אמאי יוציא לאלתר ויתן כתובה ותתקשט ותאסר והוה ליה כמדיר את אשתו מתשמיש שמאי שתי שבתות ולציט הלל שבת אחת: **הני מילי**. שיש לו זמן שמא ימצא פתח לנדרו היכא דלדרה אייהו: **אצל היכא דנדרה אייה ואישויק**. ולא היפר אינה יכולה לגור אצלו כלל ואפי' עד שתאסר ע"י קישוט דסצרה מיסנא סני לי: **וכמה קצצה**. כלומר אס נתן קצצה עד כמה לא כייפינן ליה להוציא: **נהניס מריח קשועיה**. שנתקשטה לפני הנדר: **בתני' כשנן צעיר אחרת**. דרך צתס ללכת אללס צרגלים: **רגל אחר**. מציא מוקמא אנפשה שלשה לא מציא מוקמא. וצגמרא פריך הא שניס מאי: **שזעל צפניה**. צגמ"ט מפרש: **תחמס דצר אחר**. צגמרא"ט מפרש: **שסאמרי לפלוני**. צגמרא"ט מפרש: **שסאא ממלאה ומערה**. צגמרא"ט

כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה יאו הייתי בעיניו כמוצאת שלום אמר רבי יוחנן ככלה שנמצאת שלמה בבית חמיה ורדופה לילך ולהגיד שבחה בבית אביה ^זהיה ביום ההוא נאום ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי אמר רבי יוחנן ככלה בבית חמיה ולא ככלה בבית אביה: המדיר את אשתו וכו': בשלמא לבית המשתה איכא

סיכול לשאלו אחי שפיר דודאי כשהדירה הוה תמתין לציט הלל שצת אחת שאין קשה לה להמתין דסצרה דהשתא מירתח רתח ולאחר מיכן יתפיים אצל הכא דסצרה מיסנא סני ואינה סצורה שימפיים עוד לא תקנו חכמים שמתמין הואיל וקשה לה: **גב' חדש** ל"ג שלשה דא"כ הוה דייק עלה צגמרא כדדייק גצי רגל: **כאן** ברדופה כאן בשאינה רדופה. פירש ר"ח דרגל ראשון היא רגילה לילך ולהגיד שצחה צצית אצינה ורגל שני אינה רדופה כל כך אף ע"פ שעדיין לא הגידה שצחה ומתני' דקתני רגל אחד יקיים היינו צרדופה צרגל ראשון שלא הלכה עדיין צזוס פעס אחר להגיד שצחה והא דקתני שניס יקיים צשאינה רדופה כלומר צרגל שני או שלישי של חופה שאינה רדופה אע"פ שעדיין לא הגידה שצחה הואיל ואיחרה מללכת רגל ראשון ואחי שפיר הא דגרסינן צכל הספרים דכתיב וגרסינן נמי ואמר רבי יוחנן ולפירוש הקועטרס לא גרים דכתיב ולא גרים נמי ואמר רבי יוחנן אלא אמר רבי יוחנן. רצינו תס: המדיר

כ.
הוא יכול ור"כ ויכול הוא להפר שאם תלך נאסרת ואם לא תלך איכא נעילת דלת ויוציא ור"כ.

מסורת הש"ס

א) נדרים פא. ט) סס: דף טו. א) [לעיל סא:]. ד) [לעיל ע.א.] ה) פסחים פו. ע"ש, ו) פסחים פו., ז) גי ע"י יומת, ח) [לעיל סא:]. ט) [לקמן עב.]. י) [ובתנמות נח: ד"ה ואיכא דלמרי כ' כתבו דהו מן הסוגיות הפוכות],

תורה אור השלם

- ↑ אני חומה וישרי במגדלות ואו הוייתי בעיניו כמוצאת שלום: שיר השירים ח י
- ↑ והיה ביום ההוא נאם ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי: הושע ב יח

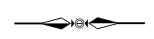

מוסף רש"י

כמוצאת שלום. מתנצנתי עליו ומללמי עלימה לו (פסחים טו.) האן ולהגיד שבחה. האן היא מוקבלת צצית חמיה (שם).

יא א מיי פ"צ מהלכות נדרים הל' א טוש"ע יו"ד סי' רלד סעיף נה: יב ב טוש"ע סס קומן רלה סעיף ג וטוש"ע אה"ע קומן עד סעיף א': יג ג מיי פ"צ סס הל' ט סנה עשין מח טוש"ע י"ד סי' רלד סעיף סז: יד ד ה מיי פ"ד מהל' אשות הלכה ו סנה עשין מח ולאין פא טוש"ע י"ד סי' רלה סעי' ג וטוש"ע אה"ע סי' עד סעיף א':

הו ו ז ח מיי פ"יג סס הל' ח טוש"ע י"ד סס וטוש"ע אה"ע סס סעי' ג וסעיף ה: הו ט י מיי סס הל' יב יג וסנה סס טור [קומן רלה] וטוש"ע י"ד סי' רלד סעי' סב וקומן רלה סעי' ו וטוש"ע אה"ע קומן עד סעי' ד וסעי' ו:

תוספות רי"ד

נותן אצבע בין שיניה יוציא ור"כ. ר' יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה בדבר עד מתי אסרה עליה הוה דיוציא ור"כ אבל אם נתן קצבה ימתין עד אוהו הזמן ובעשירות שרגילין בכך אם לא הדירה יתור מל' יום אין כופין אוהו להוציא: וכמה קצבה אריי א"ש י"ב חודש רבה ב"ח אריי יו"ד שני ר"ח אמר אבימי רגל שבתות ישראל מתקשטות ברגל. ובעשירות ל' יום מ"ט אמר אביי שכן אשה חשובה מתקשטת א' ליל יום: **מתנ'** המדיר את אשתו שלא תלך בבית אביה בזמן שהן עמה בעיר חודש [אחר] יקיים ב' יוציא ור"כ ובזמן שהן בעיר אחרת רגל א' יקיים ג' יוציא ויתן כתובה פ"י יש לפרשה כגון שנדר שבעולם עלי כקונם אם תלכי לבית אביך או תאסר הנאת תשמישך עלי אם תלכי לבית אביך וכן נמי בנדרה אייהו וקיים לה איורו ואצ"פ שאין אלו נדרי עיניו נפש סיכול להפר כגון דאמרה הנאת תשמישך עלי אסורה אם אלך שבעני זה יכול להפר שאם לא תלך ה"ה גורס לה שלא תלך ומצטערת ותכופ אוהו לגרש הלכך מצי מיפר ודיך בנות ישראל לבקר בבית אביהן ברגל מעיר לעיר: הא גופא ק' אמרת רגל א' יקיים הא ב' יוציא ור"כ אימא סיפא ג' יוציא ור"כ הא ב' יקיים אמר אביי סיפא אתאן לכתנת ור"י הוה רבא רבא עולא אמר ל"ק כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה פ"י נהוגה א) בשלש: הדירה שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ור"כ פ"י מפני שזעל בפניה ואם היה טוען מפני ד"א ורשאי פ"י רב מוקי לה בשנדר הוה הנאת תשמישך אסורה עלי אם תלכי ומפני שנדר כותם יוציא מיד ור"כ ושמואל מוקי לה בנדרה אשה וקיים לה איורו דאמרה תיאסר הנאת תשמישך עלי אם אלך וכיון שהוא נותן אצבע בין שיניה יוציא ור"כ ויכול הוא להפר שאם תלך נאסרת ואם לא תלך איכא נעילת דלת ויוציא ור"כ.

^[א] נראה דל"ל פ"י נהוגה לילך תמיד צשניס יוציא